

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/52/2018
Identifikačné číslo spisu:	7910201894
Dátum vydania rozhodnutia:	23.04.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7910201894.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci navrhovateľa 1/ V., narodeného XX. X. XXXX, bývajúceho vo X., F., V., 2/ X., narodeného XX. XX. XXXX, bývajúceho vo X., F., V., proti povinnému (otcovi) X. F., narodenému XX. X. XXXX, bývajúcemu v F., P., o zvýšenie výživného, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 8P/59/2010, o dovolaní povinného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 31. marca 2014 sp. zn. 7CoP/347/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 3. augusta 2012 č. k. 8P/59/2010-180 v spojení s doplniacim rozsudkom súdu prvej inštancie z 19. júla 2013 č. k. 8P/59/2010-214 zvýšil sumu výživného, ktoré je otec povinný platiť navrhovateľovi 1/ (v čase rozhodovania súdu maloletého) na sumu 100 eur mesačne počnúc od 1. augusta 2010, zvýšil aj sumu výživného na navrhovateľa 2/ na sumu 100 eur mesačne počnúc od 1. augusta 2010, povinnému povolil dlžné výživné na navrhovateľov splácať v mesačných splátkach, vo zvyšku návrhy na zvýšenie výživného zamietol a rozhodol o trovách konania.

2. O odvolaní povinného, navrhovateľa 2/ a matky v tom čase maloletého navrhovateľa 1/ rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplniacim rozsudkom potvrdil ako vecne správny stotožňujúc sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal povinný dovolanie. Dovolanie odôvodnil tým, že rozsudky súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu sú nesprávne. Navrhol (posudzujúc dovolanie podľa obsahu) preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplniacim rozsudkom zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „C. m. p.“ alebo „Civilný mimosporový poriadok“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 395 ods. 1 C. m. p. (podľa ktorého, ak § 396 neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže dovolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Zb. - ďalej len „O. s. p.“) rešpektujúc, že podľa § 395 ods. 2 C. m. p. procesné účinky dovolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov Civilného mimosporového poriadku, a to princípu ochrany práv zaručených zákonom tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán dovolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 1 C. m. p.), a princípu ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 2 ods. 1 C. m. p.).

5. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie dovolania a rozhodnutie o ňom ostala zachovaná aj po nadobudnutí účinnosti nových kódexov civilného procesného práva [v tejto súv. por. tiež § 10a ods. 1 O. s. p., § 35 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. - ďalej len „C. s. p.“) aj nedostatok osobitnej úpravy v Civilnom mimosporovom poriadku], sa v prvom rade zaoberal tým, či ho povinný podal v zákonom stanovenej lehote a dospel k záveru, že dovolanie bolo podané oneskorene.

6. Podľa § 240 ods. 1 O. s. p. účastník mohol podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni. Ak odvolací súd vydal opravné uznesenie, plynula táto lehota od doručenia opravného uznesenia.

7. Podľa § 240 ods. 2 O. s. p. zmeškanie lehoty uvedenej v odseku 1 nebolo možné odpustiť. Lehota bola však zachovaná, ak sa dovolanie podalo v lehote na odvolacom alebo dovolacom súde.

8. Podľa § 57 ods. 2 O. s. p. platilo, že lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končili sa uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhodoval s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci nebolo, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadol na sobotu, nedeľu alebo sviatok, bol posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

9. Podľa § 57 ods. 3 O. s. p. lehota bola zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobil úkon na súde alebo podanie odovzdalo orgánu, ktorý mal povinnosť ho doručiť.

10. V preskúmvanej veci bol dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu doručovaný do vlastných rúk právnomu zástupcovi povinného, právnomu zástupcovi matky v tom čase maloletého navrhovateľa 1/ a zároveň navrhovateľa 2/, a kolíznemu opatrovníkovi. Právnomu zástupcovi otca maloletého dieťaťa bol rozsudok doručený dňa 29. apríla 2014, právnomu zástupcovi matky v tom čase maloletého navrhovateľa 1/ a zároveň navrhovateľa 2/ bol rozsudok doručený dňa 2. mája 2014 a kolíznemu opatrovníkovi dňa 29. apríla 2014. Predmetný rozsudok tak nadobudol právoplatnosť 2. mája 2014 (§ 159 ods. 1 O. s. p.). Zákonom stanovená jednomesačná lehota na podanie dovolania skončila povinnému uplynutím dňa 2. júna 2014.

11. Povinný, ako to vyplýva z odtlačku poštovej pečiatky na obálke, obsahom ktorej bolo predmetné dovolanie (č. l. 233), podal dovolanie na poštovú prepravu dňa 29. januára 2015, teda zjavne oneskorene. V danom prípade tak ide o dovolanie podané po uplynutí zákonom stanovenej jednomesačnej lehoty.

12. Najvyšší súd vychádzajúc z toho, že zmeškanie lehoty, v ktorej mohol účastník podať dovolanie,

nebolo možné odpustiť, dovolanie povinného ako oneskorene podané odmietol [§ 447 písm. a) C. s. p.].

13. Najvyšší súd o náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 52 C. m. p. v spojení s § 453 ods. 1 C. s. p. a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

14. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.